

Z tohoto výnosu se Julius M. odvolal k min. financí, uváděje mimo jiné, že složil předepsaný slib, podal včas žádost podle § 4 zák. č. 269/1920 a že, nebyla-li tato žádost vyřízena, bylo mlčky uznáno, že se stal úředníkem čsl. republiky, složiv slib.

Dne 8. února 1923 M. zemřel. Vdově, nynější st-lce, vyměřila zem. fin. správa v Užhorodě výnosem z 19. února 1923 vdovské požitky na základě §§ 53 a 78 zák. čl. LXV z r. 1912. Z tohoto výnosu se st-lka odvolala k min. fin., uvádějíc, že měla býti vyměřena pense podle čsl. pensijního zákona anebo v nejhorším případě podle vl. nař. č. 248/1922. Min. fin. rozhodujíc o obou zmíněných odvoláních jako rozkladech, zamítlo je nař. rozhodnutím, poukávajíc na důvody, jež uvedla zem. fin. správa v Užhorodě. — — —

St-lka, uvádějíc, že její zemřelý manžel složil úřední přísahu, a podal žádost za ustanovení podle § 4 zák. č. 269/1920, namítá, že se stal čsl. státním úředníkem a že nemůže býti na úkor ani zemřelému ani jeho pozůstalým, že žádost nebyla za jeden a půl roku vyřízena.

Názor tento nemá opory v zákoně. Jak nss opětovně, zejména v nál. Boh. 1625 adm. vyslovil a odůvodnil, bylo zákonem č. 269/1920 setrvání úředníků v jejich služ. postavení ve státu čsl. učiněno závislým na tom, že budou příslušným orgánem státu toho ustanoveni. I tehdy, jsou-li splněny všechny předpoklady zákonem stanovené, záleží na úvaze úřadu, zda žadatele trvale ustanoví čili nic (§ 6 cit. zákona). Neobdržel-li zemřelý manžel st-lčin žádného vyřízení o žádosti za trvalé ustanovení, nebyl příslušným ústředním úřadem čsl. trvale ze státního úředníka čsl. ustanoven a nelze tudíž vytýkati nař. rozhodnutí jako nezákonnost, že st-lku nepokládá za vdovu po státním úředníku čsl. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, již se stížnost dovolává, že zemřelý manžel st-lčin od září 1919 do konce roku 1922 požíval služ. požitků podle zák. ze 7. října 1919 č. 541 Sb., neboť ani tím nenabyl charakteru státního úředníka čsl.

Poněvadž z ustanovení § 6, odst. 1. zák. č. 269/1920 jde zcela nepochybně na jevo, že pro výši pensijních nároků úředníků a zřízenců, kteří byli dáni na odpočinek podle tohoto ustanovení zákonného jsou rozhodny toliko uherské zákony, platné dne 28. října 1918, postupoval žalovaný úřad ve shodě se zákonem, vyměřil-li zaopatřovací požitky dle těchto zákonných předpisů.

Namítá-li dále stížnost, že osoby pensionované uherskou vládou požívají zvýšené pense podle vl. nař. z 8. srpna 1922 č. 248 Sb., kdežto st-lka jako nová pensistka má živořiti z pense podle §§ 53 a 78 zák. čl. LXV z roku 1912, uplatňuje tím důvody ekvity, k nimž nss, zkoumajíc podle § 2 zák. o ss pouze zákonitost nař. rozhodnutí, hleděti nemůže. — — —

Č. 4931.

O b e c n í z ř í z e n í: Důsledkem předpisu § 44 zák. č. 443/1919 neplatí pro města statutární také ani předpis § 8 cit. zák. o jmenování zatímních úředníků definitivními.

(Nález ze dne 22. září 1925 č. 17.404).

Prejudikatura: Boh. 1291 adm.

Věc: Městská obec Opava proti zemské správní komisi pro Slezsko o přípustnou délku čekatelské služby městského úředníka Čenka K.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvod: Dekretem vládního komisaře města Opavy z 3. ledna 1920 byl Čeněk K., dosavad, t. j. ode dne 12. února 1919 ustanovený za denně placeného městského překladatele, jmenován ve službách města ode dne 1. ledna 1920 prozatímním kancelářským asistentem s požitky XI. hodn. třídy, 1. stupně státních úředníků. Po roce této služby — v lednu 1921 — zažádal za své definitivní ustanovení. Tato žádost byla vyřízena usnesením zastupitelstva města Opavy z 28. července 1922 kladně, avšak žadatel byl ustanoven definitivním teprv dnem 1. srpna 1922 počínajíc.

Rozklad Čenka K. z 23. ledna 1923, v němž se domáhá opravy termínu def. ustanovení na den 1. ledna 1921 s dalšími toho důsledky, zejména ve příčině propočtení služby, přihlížejíc k tomuto správnému termínu, zamítlo zastupitelstvo usnesením z 21. prosince 1923, a to z důvodu, že propočtení jeho prov. služby stalo se již usnesením měst. zastupitelstva z 28. července 1922, nabylo tudíž právní moci a není příčiny, aby se na této právní moci něčeho měnilo.

Rekursu Čenka K., opírajícímu se o ustanovení § 8 zák. č. 443/1919, podle něhož prozatímní ustanovení obecního úředníka nesmí trvati déle roku, vyhověla zsk pro Slezsko rozhodnutím ze 7. dubna 1924 a zrušila rekursem v odpor vzaté usnesení jakožto nezákonné, poněvadž Čeněk K. měl podle § 8 zákona č. 443/1919 nárok, aby s platností ode dne 1. ledna 1921 byl jmenován definitivním úředníkem, ježto podle cit. zákona nesmí prozatímní ustanovení úředníka trvati déle roku. — — —

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá nezákonnost nař. rozhodnutí po té stránce, že opřelo svůj nárok o předpis § 8 zák. 443/1919, neboť tohoto zákona podle jasného ustanovení jeho § 44 nelze použití na úředníky měst s vlastním statutem, jakýmž jest Čeněk K.

Jest tu tedy jediné na sporu otázka, zda předpis § 8 cit. zák., stanovící, že prozatímní ustanovení obecního úředníka nesmí trvati déle roku, vztahuje se také na úředníky statutárních obcí, k nimž náleží nesporně Čeněk K., čili nic. Tuto otázku nelze, přihlížejíc k naprosto jasnému znění normy § 44 cit. zákona, zodpověděti jinak, než ve smyslu názoru stížnosti, t. j., že tento zcela speciální předpis ve příčině úředníků obcí statutárních vůbec neplatí — což by vzhledem k vytčené jeho povaze mohlo býti dovozováno jen z titulu zákona 443/1919.

Ani nález nss-u Boh. 1291 adm., na nějž se žal. úřad odvolává pro své opačné stanovisko, s uvedeným právním názorem nijak není v rozporu, neboť vyslovuje toliko, že přes ustanovení cit. § 44 platí k o m p e t e n č n í p r i n c i p, jenž došel výrazu v § 40 zák. č. 443/1919, právě v této vlastnosti všeobecného principu ohledně kompetence k rozhodování ve věcech služ. poměru obecních úředníků vůbec a že proto třeba použití kompetenčního předpisu cit. § 40 a n a l o g i c k y i na úředníky měst statutárních.